

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กีฬาเป็นกิจกรรมการออกกำลังกายที่มีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของบุคคล โดยทั่วไป ซึ่งกีฬาช่วยให้เกิดความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลิน และเป็นกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถ ช่วยให้มีการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เพื่อพร้อมที่จะดำรงชีวิตให้อยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข ทั้งนี้การออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬาเป็นการสนองตอบต่อความต้องการการเคลื่อนไหวในส่วนต่าง ๆ ของมนุษย์ ซึ่งมีความสำคัญและจำเป็นสำหรับมนุษย์ทุกเพศ ทุกวัย ดังที่วอร์สคัคคิ เพียร์ชอป (2534) ได้กล่าวไว้ว่า “การออกกำลังกายเป็นความจำเป็นของมนุษย์และสัตว์ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย ร่างกายต้องการอาหารเป็นประจำฉันใด ความต้องการการออกกำลังกายก็มีความจำเป็นฉันนั้น” นอกจากนี้การกีฬายังเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่บุคคลใช้ในการออกกำลังกายซึ่งจะก่อให้เกิดการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชโปรดเกล้า ฯ พระราชทานในพิธีเปิดการสัมมนาระดับชาติเรื่อง “การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ” ว่า

“ร่างกายของคนเราธรรมชาติสร้างมาสำหรับใช้ออกแรง ใช้แรงมิใช่ให้อยู่เฉย ๆ ถ้าใช้แรงให้พอเหมาะพอดีโดยสม่ำเสมอ ร่างกายก็เจริญแข็งแรง คล่องแคล่ว และคงทนยั่งยืน ถ้าไม่ใช้แรงเลยหรือใช้ไม่เพียงพอ ร่างกายก็จะเจริญแข็งแรงอยู่ไม่ได้ แต่จะค่อย ๆ เสื่อมไปเป็นตามลำดับ และหมดสมรรถภาพไปก่อนเวลาอันควร ดังนั้นผู้ที่ปกติทำงานโดยไม่ใช้กำลังหรือใช้กำลังแต่น้อย จึงจำเป็นต้องหาเวลาออกกำลังกายให้เพียงพอตามความต้องการของธรรมชาติเสมอทุกวัน ฉะนั้นจะเป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่เข่าจะใช้สติปัญญา ความสามารถของเขาทำประโยชน์ให้แก่ตนเองและส่วนรวมได้น้อยเกินไป เพราะร่างกายอันกลับกลายอ่อนแอ นั้นจะไม่อำนวยให้ทำงานโดยมีประสิทธิภาพได้” (พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช, 2531)

ทั้งนี้เป็นที่ยอมรับกัน โดยทั่วไปว่ากีฬามีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ ความมั่นคงของครอบครัว ชุมชนสังคมของประเทศและโลก กล่าวคือ การที่คนมีสุขภาพทางกาย สุขภาพทางจิต ที่สมบูรณ์ มีความเป็นนักกีฬา เสียสละตามอุดมคติของการกีฬา ย่อมจะเสริมสร้างให้คนมีร่างกายแข็งแรง เป็นพลเมืองดีของครอบครัว ของสังคมและประเทศชาติ ในที่สุดการเป็นพลเมืองดี จึงน่าจะเป็นในอุดมคติของชุมชนนั้น ๆ ดังนั้นประเทศชาติหรือสังคมในโลกนี้จึงมีความมุ่งหวังอยาก

จะให้เป็นพลเมืองในอุดมคติ การกีฬามีส่วนสำคัญในการเป็นพลเมืองดีในอุดมคตินี้ (อรุณ
ปรีดีคิลก, 2528 อ้างถึงใน จักรพันธ์ พงศ์กัณธารักษ์, 2543)

บาสเกตบอลเป็นกีฬาประเภทหนึ่งที่สามารถพัฒนาผู้เล่นให้เจริญงอกงามได้ครบทุกด้าน และเป็นกีฬาที่มีผู้นิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายทั่วทุกมุมโลก ซึ่งเหมาะกับทุก ๆ คนทั้งรูปร่างใหญ่ รูปร่างเล็ก เด็ก ผู้ใหญ่ ผู้ชาย ผู้หญิง รวมถึงในโรงเรียนและนอกโรงเรียนด้วย (Krause, 1999) ทั้งนี้เพราะเป็นกีฬาที่เล่นได้ทุกสถานที่เนื่องจากใช้พื้นที่ไม่มาก เล่นได้ทุกฤดูกาล และไม่สิ้นเปลืองอุปกรณ์ (สมรรถชัย น้อยศิริ, 2535) การเล่นบาสเกตบอลนั้นทำให้เกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนาน นอกจากนี้ลักษณะของกีฬาบาสเกตบอลยังเป็นสังคมย่อย ๆ ที่มีผู้เล่นซึ่งต้องคำนึงไป ตามขอบเขตของกฎ กติกา เป็นไปตามระเบียบที่ดี รวมทั้งช่วยให้ผู้เล่นมีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ ทรวด ออกทน ระบบอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายได้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเป็น กิจกรรมประลองความสามารถต่อการแสดงออกในการเล่น การแข่งขัน การเชียร์ การทำงานร่วมกันเป็นอย่างดีทำให้ผู้เข้าร่วมมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย จิตใจหนักแน่น และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ โดยนำเอากีฬาบาสเกตบอลไปเป็นกิจกรรมเสริมสร้างสุขภาพพลานามัยของคนในชีวิตประจำวัน ก่อให้เกิดเป็นนิสัยและฝังใจว่าเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพอันจะเป็นการช่วยป้องกัน และแก้ไขอาชญากรรมและสิ่งเสพย์คิดให้โทษด้วย (เฉลี๋ย พิมพันธุ์, 2537)

นอกจากนี้ เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย (2541) ยังได้กล่าวถึงประโยชน์ของกีฬาบาสเกตบอลไว้ว่า

1. พัฒนาและเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายให้แก่ผู้เล่น
2. พัฒนากลไกการเคลื่อนไหวของร่างกายให้ดีขึ้น โดยมีการทำงานที่ประสานกันระหว่างระบบกล้ามเนื้อและระบบประสาท ได้แก่ การประสานงานของตากับมือ ตากับเท้า และมือกับเท้า เป็นต้น
3. ช่วยให้เกิดการผ่อนคลายความตึงเครียด เป็นการพักผ่อนหย่อนใจทั้งผู้เล่นและผู้ดูให้เกิดความเพลิดเพลิน
4. ฝึกให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา ใจกว้าง รู้แพ้รู้ชนะ รู้ภัย ขอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ตลอดจนการเคารพต่อกฎ ระเบียบ และกติกาของการเล่นบาสเกตบอล
5. ช่วยฝึกการตัดสินใจที่ถูกต้องเหมาะสม และช่วยทำให้มีสมาธิขึ้น
6. ใช้เป็นสื่อสำหรับการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาได้เป็นอย่างดี เพราะสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา ซึ่งได้แก่ เกิดการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา
7. ผู้เล่นที่มีความสามารถในระดับสูงจะทำชื่อเสียงให้แก่ตัวเอง วงศ์ตระกูล สถาบัน และต่อประเทศชาติ

8. ผู้เล่นที่มีความสามารถในระดับสูงสามารถทำรายได้ให้ตัวเองมาก สำหรับการเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลอาชีพ

9. กีฬาบาสเกตบอลยังเป็นสื่อสัมพันธ์ได้อย่างดี ระหว่างบุคคล ระหว่างหน่วยงาน หรือระหว่างประเทศชาติ

กีฬาบาสเกตบอลนอกจากจะเป็นกีฬาที่มีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับกันแล้ว ก็ยังเป็นกิจกรรมหนึ่งของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในกลุ่มวิชาพัฒนาบุคลิกภาพกำหนดให้กีฬาบาสเกตบอลเป็นวิชาบังคับแก่นในระดับมัธยมศึกษาปีที่สาม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2533) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เป็นวิชาบังคับและเป็นวิชาเลือกเสรี โดยผู้เรียนจะเรียนตามความถนัด ความสนใจ และศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2533) ตลอดทั้งในระดับอุดมศึกษา ซึ่งหลักสูตรในสถาบันอุดมศึกษาที่ผลิตบุคลากรวิชาชีพทางพลศึกษา ทั้งวิทยาลัยพลศึกษา สถาบันราชภัฏ และมหาวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญต่อวิชาบาสเกตบอลเป็นอย่างยิ่ง โดยบรรจุเป็นรายวิชาหนึ่งที่ต้องเรียน เช่น ในหลักสูตรปริญญาตรีของสถาบันราชภัฏ สาขาวิชาการศึกษา พุทธศักราช 2530 ผู้ที่เรียนเอกพลศึกษาจะต้องเรียนวิชาบาสเกตบอลด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2530)

นอกจากนี้ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ซึ่งเริ่มมีขึ้นเป็นครั้งแรกระหว่างวันที่ 18-25 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2513 โดยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 11 มหาวิทยาลัย และแข่งขัน 12 ชนิดกีฬา (ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร, 2538) ทั้งนี้เพื่อเป็นการเผยแพร่และส่งเสริมการกีฬาระหว่างสถาบันการศึกษาต่าง ๆ โดยมุ่งหวังให้นักศึกษาได้เสริมสร้างพละนามัยให้สมบูรณ์ พัฒนาจิตใจและคุณธรรมให้เป็นผู้รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ตลอดจนสมานสามัคคีในหมู่นักศึกษาทั่วไป และตั้งแต่ปี 2513 เป็นต้นมาได้มีการจัดการแข่งขันกันมาตลอดเป็นเวลา 27 ครั้งแล้ว และมีสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐบาลและเอกชนเข้าร่วมการแข่งขันตลอดมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยนี้ได้บรรจุการกีฬาบาสเกตบอลรวมอยู่ในการแข่งขันและเป็นกีฬายอดนิยมที่ต้องจัดให้มีการแข่งขันด้วย โดยมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ทุกคนได้แสดงออกซึ่งความสามารถทางทักษะภายใต้ขอบเขตของกฎ กติกาการแข่งขัน และมีวิญญาณนักกีฬาอย่างแท้จริง เพื่อเกียรติยศของตัวเอง ของสถาบัน ของประเทศชาติ และของโลกกีฬา (ธงชัย เจริญทรัพย์มณี, 2538) โดยผลของการแข่งขันที่มิใคร่จะชนะหรือแพ้ นั้นจะนับจากคะแนนของแต่ละทีมที่ได้ ถ้าทีมใดทำคะแนนได้มากกว่าก็เป็นฝ่ายชนะ

ในการเล่นบาสเกตบอลจำเป็นต้องใช้ทักษะมาเป็นองค์ประกอบ ผู้ที่มีทักษะที่ดีนั้นสามารถที่จะทำให้การเล่นนั้นประสบผลสำเร็จได้ด้วยดี ดังที่ อดอล์ฟ รุป (Adolph Rupp, 1948) อ้างถึงใน เฉลี่ย พิมพันธุ์, 2537) แห่งมหาวิทยาลัยเคนตักกี เกรส โค้ช (Kentucky Grace Coach University) กล่าวว่า “ถ้ามีเคล็ดลับแห่งชัยชนะของกีฬาบาสเกตบอลแล้ว เคล็ดลับนั้นจะได้แก่การฝึกหัดทักษะพื้นฐานให้ดีเสียก่อนนั่นเอง ซึ่งจะเป็นรากฐานแห่งชัยชนะในขั้นต่อไป” ทั้งนี้ผู้เล่นหรือนักกีฬาจะต้องอาศัยทักษะใหญ่ ๆ ที่เป็นพื้นฐานในการเล่นบาสเกตบอลสามประการ (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2541) ดังนี้ คือ

1. การส่ง – รับลูกบาสเกตบอล
2. การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล
3. การยิงประตูบาสเกตบอล

การที่จะมีทักษะที่ดีได้นั้น ผู้เล่นต้องอาศัยการได้รับการฝึกหัดจากผู้ที่มีชำนาญในด้านกีฬาบาสเกตบอล ต้องมีระยะเวลาสำหรับการฝึกหัดอย่างเพียงพอ ตลอดจนมีการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนที่ดีด้วย

การส่ง-รับลูกบาสเกตบอลนั้น ถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญที่นับว่ามีความจำเป็นและเป็นทักษะที่ใช้มากในการเล่นหรือแข่งขันกีฬาบาสเกตบอล เพราะกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาประเภททีม จึงจำเป็นต้องมีการส่ง – รับลูกบอลระหว่างผู้เล่นในฝ่ายเดียวกัน โดยผู้เล่นทำการขว้าง ผลัก หรือกลิ้งลูกบอลไปยังผู้เล่นอีกคนหนึ่ง (Scaton, 1974) หากกระทำได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ และมีความแรงพอเหมาะจะทำให้การรับและการส่งมีความสัมพันธ์กัน (อุทัย สงวนพงศ์, 2533) ซึ่งจะส่งผลให้การเล่นมีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งยังสามารถควบคุมเกมได้ นอกจากนี้การส่งลูกบาสเกตบอลเป็นวิธีการอย่างหนึ่งของการรุกที่จะค้ำฝ่ายป้องกันให้ออกมาจากเขตประตู เพื่อที่จะทำให้เกิดช่องว่างในการยิงประตู

ซาคราเจก และ คาร์น (Zakrajsek and Carnes, 1986) ได้กล่าวถึงทักษะการส่งลูกบาสเกตบอลว่า “การส่งลูกเป็นการเคลื่อนย้ายลูกบอลระหว่างผู้เล่นอย่างน้อยที่สุดสองคน และเพื่อรักษาการครอบครองบอลขณะเคลื่อนที่เข้าสู่ตำแหน่งในการทำประตู”

เกร็นน์ ไวค์ (Glenn Wikes, 1948) กล่าวไว้ว่า “การส่งลูกบอลเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญประการหนึ่งเท่า ๆ กับการยิงประตู การส่งลูกบอลที่ฉลาดทำให้สามารถเข้าไปยิงประตูได้ในระยะใกล้ ๆ และมีเปอร์เซ็นต์ลูกลงห่วงประตูสูง แต่การส่งลูกบอลที่ฉลาดจะไม่ได้ผลเลย ถ้าหากว่าผู้รับไม่อาจรับลูกบอลไว้ได้ ดังนั้นการส่งจึงเป็นทักษะที่สัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกับการรับ และถือว่าเป็นเคล็ดลับสุดยอดอย่างหนึ่งที่จะนำมาซึ่งชัยชนะ”

โจ เวลตัน (2536) ได้กล่าวว่า “การส่งลูกบอลที่ดีเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับทีม เพราะจะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เล่นที่เป็นตัวยิงประตูได้มีโอกาสที่ดีที่สุดในการยิงประตูจากตำแหน่งที่ว่างจากการป้องกัน และอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมต่อการยิงประตูซึ่งจะทำให้โอกาสในการทำคะแนนมีสูงมาก อันจะส่งผลให้ทีมนั้น ๆ ประสบความสำเร็จจากการแข่งขันในที่สุด” นอกจากนี้ยังได้สรุปถึงการส่งลูกบอลเพิ่มเติมอีกว่า

- การส่งลูกเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการที่จะทำให้บอลเคลื่อนที่ไปได้รอบ ๆ สนามแข่งขัน
- การส่งลูกจะทำให้ทีมของฝ่ายตรงข้ามออกแรงในการป้องกัน สก๊ตกันบอลหนักขึ้น อันเป็นการตัดกำลังและทำให้ทีมของฝ่ายตรงข้ามกระจัดกระจาย เปิดโอกาสให้ทีมของคุณทำคะแนนเพิ่มขึ้น
- การส่งลูกจะทำให้ผู้เล่นในทีมทุกคนได้มีส่วนร่วมในการแข่งขัน และกฎการเล่นบาสเกตบอลที่สำคัญข้อหนึ่งคือ “ยิงส่งลูกออกไปมากเท่าไร บุคคลนั้นก็จะได้รับกลับคืนมามากเท่านั้น”
- การส่งลูกที่ไม่เห็นแก่ตัวเองเป็นหลักจะทำให้ผู้เล่นในทีมได้มีโอกาสใกล้ชิดและสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน

กรูซ (Krause, 1999) ได้สรุปว่า “การส่งและการรับลูกบอลเป็นสิ่งที่ดีที่สุด โดยการส่งจะเป็นวิธีการเบื้องต้นในการรุกหรือการบุกโจมตี การส่งและการรับจะเป็นวิถีทางที่เร็วที่สุดที่จะเคลื่อนย้ายลูกบอล และประการสุดท้าย การส่งเป็นวิถีทางที่มีประสิทธิภาพในการรับลูกบอลจากผู้เล่นที่ไม่มีฝ่ายป้องกันขวางทางอยู่”

คาซาดี้ (Casady, 1974) ได้สรุปไว้ว่า “การส่งลูกบอลอย่างมีประสิทธิภาพจะเป็นทักษะที่สำคัญมากที่สุดในการควบคุมเกมการเล่นบาสเกตบอล ถ้าผู้เล่นเป็นสมาชิกของทีมที่มีประสิทธิภาพด้วย ทั้งนี้แบบการส่งนั้นมีมากมายหลายแบบซึ่งจำเป็นจะต้องเรียนรู้หรือฝึกหัดก่อนเป็นอันดับแรกจึงจะสามารถเป็นผู้เล่นบาสเกตบอลที่สมบูรณ์ได้”

ลักษณะหรือแบบการส่งลูกบาสเกตบอลนั้นมีอยู่หลาย ๆ แบบที่สามารถนำมาใช้ในการเล่น ซึ่งวิธีการส่งลูกบาสเกตบอลนั้นจะขึ้นอยู่กับความถนัดของผู้เล่นในแต่ละคนและตามความเหมาะสม และในกติกากการแข่งขันก็ไม่ได้บังคับให้ทำการส่งลูกแบบใด ลักษณะและรูปแบบการส่งลูกบอลแบบต่าง ๆ ที่ใช้ในกีฬาบาสเกตบอล (เทพประสิทธิ์ ฤทธิวิชัย, 2541) ได้แก่

1. การส่งลูกสองมือระดับอก
2. การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ
3. การส่งลูกสองมือเหนือไหล่ด้านข้าง

4. การส่งลูกสองมือล่างด้านข้าง
5. การส่งลูกสองมือล่าง
6. การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่
7. การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ด้านข้าง
8. การส่งลูกมือเดียวมือล่าง
9. การส่งลูกมือเดียวข้างลำตัว
10. การส่งลูกมือเดียวข้ามไหล่
11. การส่งลูกกระดอน
12. การส่งลูกพลิกแพลง

ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2538) ได้จัดแบบต่างๆ ของการส่งลูกที่สามารถนำมาใช้ในการเล่นเป็นอย่างดี ได้แก่

1. การส่งลูกสองมือระดับอก (Two-Handed Chest Pass)
2. การส่งลูกกระดอน (Bounce Pass)
3. การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ (Two-Handed Over Head Pass)
4. การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ (Baseball Pass)
5. การส่งลูกมือล่าง (Under Hand Pass)
 - 5.1 การส่งลูกมือเดียวล่าง (One-Handed Under Hand Pass)
 - 5.2 การส่งลูกสองมือล่าง (Two-Handed Under Hand Pass)
6. การส่งลูกสุกหรือตวัด (Hook Pass)

นอกจากนี้แอนเดอร์สัน และ ออลเบ็ค (Anderson and Albeck, 1964) ได้แบ่งลักษณะของการส่งลูกบอลออกเป็นแปดแบบด้วยกัน คือ

1. การส่งลูกสองมือระดับอก (Chest Pass)
2. การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ (Two-Hand Overhead Pass)
3. การส่งลูกบอลกระดอนพื้น (Bounce Pass)
4. การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ (Baseball Pass)
5. การส่งลูกสุก (Hook Pass)
6. การส่งลูกเหนือไหล่ด้านข้าง (Sidearm Pass)
7. การส่งลูกเหนือไหล่ด้านข้างกระดอนพื้น (Sidearm Bounce Pass)
8. การส่งลูกแบบปัดผ่าน (Flip Pass)

การส่งลูกบาสเกตบอลแบบต่าง ๆ นี้ ผู้เล่นทุกคนจะต้องฝึกหัดและทำการเรียนรู้ให้เกิดความชำนาญ เพื่อที่จะสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในการแข่งขัน แต่ในปัจจุบันการส่งลูกเป็นศิลปะอย่างหนึ่งของกีฬาบาสเกตบอลที่กำลังจะสูญหายไป เนื่องจากมีผู้เล่นน้อยคนมากที่จะให้ความสำคัญและสนใจที่จะฝึกฝนการส่งลูก และในขณะเดียวกันก็เป็นทักษะการเล่นที่มีมาตรฐานต่ำที่สุดด้วย ซึ่งตรงข้ามกับการเลี้ยงลูกบอลและการยิงประตู (โจ เวลตัน, 2536) ซึ่งตรงกับคำกล่าวของครูช (Krause, 1999) ที่ได้กล่าวว่า “ทักษะการส่งและการรับลูกบอลเป็นพื้นฐานการบุกโจมตีที่ดูมองข้ามหรือถูกละเลยมากที่สุดในกีฬาบาสเกตบอล”

จากความสำคัญและปัญหาดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับการส่งลูกบาสเกตบอลเป็นทักษะหลักที่ส่งผลต่อการเล่นในเกมการแข่งขัน โดยเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เล่นคนอื่น ๆ ในทีมของตัวเองมีช่องว่างในการยิงประตู อีกทั้งยังเป็นทักษะที่มีลักษณะหรือแบบของการส่งหลายแบบ การส่งลูกบาสเกตบอลบางแบบใช้มากหรือน้อยจะขึ้นอยู่กับรูปแบบของเกม รูปร่าง และความสามารถของผู้เล่น ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษารายละเอียดของการส่งลูกบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการสอนของครูพลศึกษา ทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ และเป็นแนวทางในการฝึกฝนและฝึกซ้อมสำหรับนักกีฬารวมไปถึงผู้ฝึกสอน อันจะเป็นการช่วยยกระดับมาตรฐานของกีฬาบาสเกตบอลให้สูงขึ้นอีกทางหนึ่ง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการส่งลูกบาสเกตบอลในการแข่งขันบาสเกตบอลประเภททีมชาย กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลกับผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน ในการแข่งขันบาสเกตบอลประเภททีมชาย กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดกับผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน ในการแข่งขันบาสเกตบอลประเภททีมชาย กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูกับผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน ในการแข่งขันบาสเกตบอลประเภททีมชาย กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

สมมติฐานของการวิจัย

ทีมที่ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผล จะทำให้มีโอกาสเกิดผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขันมากกว่า

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการส่งลูกบาสเกตบอลในการแข่งขันบาสเกตบอลประเภททีมชายในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ระหว่างวันที่ 7-14 เดือนมกราคม พ.ศ. 2544 ณ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ จังหวัดสุพรรณบุรี

2. ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะลักษณะของการส่งลูกบาสเกตบอลในรูปแบบต่าง ๆ 12 แบบ ดังนี้

- 2.1 การส่งลูกสองมือระดับอก
- 2.2 การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ
- 2.3 การส่งลูกสองมือเหนือไหล่ด้านข้าง
- 2.4 การส่งลูกสองมือน่าด้านข้าง
- 2.5 การส่งลูกสองมือน่า
- 2.6 การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่
- 2.7 การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ด้านข้าง
- 2.8 การส่งลูกมือเดียวมือน่า
- 2.9 การส่งลูกมือเดียวข้างลำตัว
- 2.10 การส่งลูกมือเดียวข้ามไหล่
- 2.11 การส่งลูกกระดอน
- 2.12 การส่งลูกพลิกแพลง

ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย

1. ในการแข่งขันแต่ละครั้ง ถ้าหากผู้เล่นภายในทีมเดียวกันทำการส่งลูกบาสเกตบอลโดยมีการใช้ทักษะอื่น ๆ ร่วมด้วย เช่น การเลี้ยงลูกบอล การครอบครองลูกบอล เป็นต้น จัดถือว่าเป็นการส่งลูกบาสเกตบอลที่ต่อเนื่อง

2. การวิจัยครั้งนี้ไม่ได้พิจารณาถึงองค์ประกอบหรือตัวแปรอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน นอกจากทักษะการส่งลูกบาสเกตบอลในขณะแข่งขันเท่านั้น

คำจำกัดความของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน หมายถึง ผลของการแข่งขันบาสเกตบอลตลอดโปรแกรมการแข่งขัน ซึ่งประกอบไปด้วยสี่อันดับ คือ อันดับที่หนึ่ง (ชนะเลิศ) , อันดับที่สอง (รองชนะเลิศอันดับที่หนึ่ง) , อันดับสาม (รองชนะเลิศอันดับที่สอง) และอันดับที่สี่

การส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผล หมายถึง การส่งลูกบาสเกตบอลไปให้ผู้รับในทีมเดียวกัน และผู้รับสามารถเล่นหรือส่งลูกบอลต่อจากการรับครั้งนั้น ๆ เพื่อเข้าทำการยิงประตู

การส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผล หมายถึง การส่งลูกบาสเกตบอลไปให้ผู้รับในทีมเดียวกัน แต่ผู้รับไม่สามารถทำการรับลูกบอล หรือส่งลูกบอลต่อจากการรับครั้งนั้น ๆ ได้ เช่น ผู้ส่งทำการส่งลูกบอลผิดพลาด ถูกฝ่ายตรงข้ามทำการแย่งลูกบอลหรือตัดบอล เป็นต้น

การส่งลูกบาสเกตบอลที่มีการเลี้ยงลูกบอลต่อ หมายถึง การที่ผู้เล่นทำการส่งลูกบาสเกตบอลไปให้ผู้รับในทีมเดียวกัน และผู้รับทำการเลี้ยงลูกบอลต่อจากการรับครั้งนั้น ๆ เพื่อทำการเล่นและเข้าทำการยิงประตู

การเล่นลูกเร็วหรือการเล่นดักไก่ หมายถึง การที่ผู้เล่นฝ่ายรุกต้องรับส่งลูกบอล หรือนำลูกบอลลำเลียงต่อกันไปอย่างรวดเร็วเพื่อทำการยิงประตูโดยที่ฝ่ายตรงข้ามยังไม่ทันตั้งรับ

ทีมชนะเลิศคะแนนนำ หมายถึง คะแนนของทีมในขณะทำการแข่งขันในช่วงเวลานั้น (ห้านาทีสุดท้าย) มากกว่าทีมตรงข้าม

ทีมชนะเลิศคะแนนตาม หมายถึง คะแนนของทีมในขณะทำการแข่งขันในช่วงเวลานั้น (ห้านาทีสุดท้าย) น้อยกว่าทีมตรงข้าม

การส่งลูกบาสเกตบอลขณะที่ฝ่ายป้องกันหรือทีมรับทำการป้องกัน หมายถึง การส่งลูกบาสเกตบอลไปให้ผู้รับในทีมเดียวกันขณะที่ฝ่ายป้องกันหรือทีมรับหรือคู่ต่อสู้ทำการป้องกันในช่วงเวลานั้น (ห้านาทีสุดท้าย) ในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ แบบคนต่อคน แบบโจน แบบบีบบังคับ และแบบผสม

การส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตู หมายถึง การส่งลูกบาสเกตบอลไปให้ผู้รับในทีมเดียวกัน แล้วผู้รับสามารถเข้าทำการยิงประตู ซึ่งการยิงประตุนั้นมีสองกรณี ได้แก่ การยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลและการยิงประตูที่ไม่สัมฤทธิ์ผล

การส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผล หมายถึง การส่งลูกบาสเกตบอลไปให้ผู้รับในทีมเดียวกัน แล้วผู้รับสามารถยิงประตูลงห่วง (ได้คะแนนตามกติกาการเล่น)

การส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูที่ไม่สัมฤทธิ์ผล หมายถึง การส่งลูกบาสเกตบอลไปให้ผู้รับในทีมเดียวกัน แต่ผู้รับไม่สามารถยิงประตูลงห่วง (ไม่ได้คะแนนตามกติกาการเล่น)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงแบบการส่งลูกบาสเกตบอลที่ใช้ในสถานการณ์การแข่งขันจริง
2. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการส่งลูกบาสเกตบอลที่ใช้ในสถานการณ์การแข่งขันจริงกับผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขันบาสเกตบอลประเภททีมชาย กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28
3. เป็นแนวทางให้ครูพลศึกษา ผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล นักกีฬาบาสเกตบอล และบุคคลที่สนใจ ได้ตระหนักถึงความสำคัญและเห็นคุณค่าในทักษะการส่งลูกบาสเกตบอล จะได้นำไปปรับปรุง แก้ไขในการสอนและการเล่นของนักกีฬา เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพทักษะในการเล่นหรือการแข่งขันให้สูงขึ้น
4. เป็นพื้นฐานและเป็นแนวทางในการทำวิจัยด้านทักษะอื่นของกีฬาบาสเกตบอล และกีฬาในรูปแบบอื่นต่อไป
5. เป็นแนวทางในการทำสถิติข้อมูลของนักกีฬาเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และการรายงานข่าวสารกีฬาบาสเกตบอล